

2. W zarzucie drugim strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie zastosowała prawidłowo kryterium prawnego „obiektywnej konieczności” w celu ustalenia, czy ugoda patentowa jest objęta zakresem regulacji art. 101 ust. 1 TFUE.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania przez to, że nie zastosowała do ugody spółki Unichem wytycznych w sprawie rozporządzenia o wyłączeniach grupowych porozumień o transferze technologii.
4. W zarzucie czwartym skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, kwalifikując ugodę jako naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE „ze względu na przedmiot”.
5. W zarzucie piątym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja błędnie zastosowała do konkretnych okoliczności dotyczących spółki Unichem własne domniemane kryterium prawne naruszenia art. 101 ust. 1 „ze względu na przedmiot”.
6. W ramach zarzutu szóstego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, uznając, że ugoda wywarła skutki antykonkurencyjne.
7. W zarzucie siódmym strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła ciężący na niej na mocy art. 296 obowiązek uzasadnienia, na jakiej podstawie uznała, że spółkę Unichem można uznać za bezpośrednio odpowiedzialną za naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE, w sytuacji gdy nie jest ona potencjalnym konkurentem spółki Servier.
8. W zarzucie ósmym strona skarżąca podnosi alternatywnie, że Komisja naruszyła prawo przez to, że nie uznała, iż ugoda spełnia kryteria konkurencji przewidziane w art. 101 ust. 3 TFUE.
9. W zarzucie dziewiątym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, zasadę dobrej administracji oraz ciężący na tej instytucji obowiązek powstrzymania się stosowania nacisku w celu uzyskania uprzywilejowanych prawnie dokumentów, które miały zostać wykorzystane przeciwko spółce Unichem.
10. W ramach zarzutu dziesiątego strona skarżąca podnosi, że przy obliczaniu grzywny Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, należąca do zasad ogólnych prawa Unii, gdyż potraktowała spółkę Unichem inaczej niż spółkę Servier bez obiektywnego uzasadnienia.
11. W zarzucie jedenastym strona skarżąca twierdzi, że nakładając grzywnę na spółkę Unichem Komisja naruszyła należąca do zasad ogólnych prawa Unii zasadę proporcjonalności, swe własne wytyczne w sprawie ustalania wysokości grzywien, a także postąpiła wbrew swej dotychczasowej praktyce.
12. W zarzucie dwunastym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła ciężący na niej na mocy art. 296 TFUE obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do obliczenia grzywny oraz oceny wagi przypisywanego spółce Unichem naruszenia prawa.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2014 r. – Tri-Ocean Trading przeciwko Radzie

(Sprawa T-709/14)

(2014/C 448/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tri-Ocean Trading (George Town, Kajmany) (przedstawiciele: P. Saini, QC, B. Kennelly, barrister, oraz N. Sheikh, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/488/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 793/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim powyższe akty dotyczą strony skarżącej; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niespełnienia przez Radę kryteriów umieszczenia danego podmiotu bądź danej osoby w wykazie, w szczególności że zainteresowana osoba jest osobą „odpowiedzialną za brutalne represje wobec syryjskiej ludności cywilnej” lub „wspierającą reżim syryjski i czerpiącą z niego zyski” lub jest powiązana z takimi osobami. Rada nie udowodniła, że powody, na których się oparła, umieszczając zainteresowany podmiot w wykazie, są zasadne.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę prawa strony skarżącej do obrony oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej. Na żadnym etapie stronie skarżącej nie przedstawiono „poważnych i wiarygodnych dowodów” lub „konkretnych dowodów i informacji” uzasadniających objęcie ją środkami ograniczającymi, czego wymaga orzecznictwo Trybunału.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzedstawienia stronie skarżącej przez Radę wystarczającego uzasadnienia umieszczenia jej w wykazie.
4. Zarzut czwarty dotyczący poważnego naruszenia przez Radę podstawowego prawa do własności oraz dobrego imienia strony skarżącej. Strona skarżąca została objęta środkami ograniczającymi bez właściwych gwarancji umożliwiających jej skuteczne przedstawienie Radzie jej stanowiska. Rada nie wykazała, że bardzo znacząca ingerencja w prawo własności strony skarżącej jest uzasadniona i proporcjonalna. Owa ingerencja ma dla strony skarżącej nie tylko skutki finansowe, ale także narusza jej dobre imię.
5. Zarzut piąty dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie. Wbrew jedynemu powodowi umieszczenia nazwy strony skarżącej w wykazie, nie podano żadnych informacji ani nie przedstawiono dowodów, że strona skarżąca rzeczywiście „wspierała reżim syryjski” i czerpała z niego zyski.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2014 r. – Tweedale przeciwko EFSA

(Sprawa T-716/14)

(2014/C 448/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Antony C. Tweedale (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: B. Kloostera, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że EFSA naruszyła konwencję z Aarhus, rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 i rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 w zakresie dotyczącym decyzji Komisji z dnia 10 sierpnia 2011 r.